

sager, hvor kendskabet til forureningens omfang og omkostninger først foreligger på et tidspunkt, der i tid ligger noget efter det udstedte påbud. Adressaten for et påbud bliver således først på et sent tidspunkt i stand til at vurdere behovet for domstolsprøvelse. Advokatrådet fandt, at de samme synspunkter i vid udstrækning ville gøre sig gældende i sager omfattet af bestemmelserne i forslaget til miljøskadeloven, og anbefalede på den baggrund, at søgsmålsfristen i disse sager blev fastsat til 12 måneder.

Advokatrådets anbefaling er fulgt ved udarbejdelse af lovforslaget, og det følger således af forslagets § 56, at søgsmålsfristen i forhold til afgørelser efter bestemmelser i dette lovforslag er 12 måneder.

2.6. Kompetent myndighed

2.6.1. Gældende ret

Efter lovgivningen på miljø- og naturområdet er det de relevante tilsynsmyndigheder, der forestår sagsbehandlingen i forbindelse med foranstaltninger, der skal træffes i forhold til indtrådte skader, først og fremmest skader som er indtrådt som følge af ulovlige forhold.

Godkendelses- og tilsynskompetencen på miljøområdet er fordelt mellem kommunalbestyrelserne, regionsrådene og miljøministeren ved de statslige miljøcentre under Miljøministeriet. Den absolut største del af godkendelses- og tilsynsopgaverne efter miljøbeskyttelses- og jordforureningsloven er placeret hos kommunalbestyrelserne, ligesom kommunalbestyrelserne varetager tilsynet efter husdyrloven og vandforsyningsloven.

Tilsynet efter havmiljøloven varetages af Miljøstyrelsen for så vidt angår forurening fra aktiviteter og anlæg på platforme, mens Forsvarsministeriet forestår overvågningen og bekæmpelse af olie- og kemikalieforurening fra skibe til havs, og kommunalbestyrelserne forestår forureningsbekæmpelsen på strande og i havne.

Tilsynet efter lov om miljø og genteknologi varetages af Miljøstyrelsen.

På naturområdet er der sammenfald mellem dispensations-, tilladelses- og tilsynsmyndigheden inden for de enkelte love. Efter de fleste af lovene er myndigheden enten kommunalbestyrelsen eller miljøministeren. Efter naturbeskyttelsesloven og råstofloven er såvel kommunalbestyrelsen som miljøministeren myndighed på specielt beskrevne områder. Men den myndighed, der meddeler dispensation eller tilladelse, fører også tilsyn hermed.

2.6.2. Lovforslaget

Det foreslås, at når den relevante tilsynsmyndighed efter lovene på miljø- og naturområdet og efter fiskeri-, kyst- og havneloven eller regler udstedt i medfør heraf har truffet en afgørelse om, at der foreligger en miljøskade eller en overhængende fare herfor og hvem, der er ansvarlig for denne skade eller fare, overdrages den videre behandling af sagen til miljøministeren. Miljøministeren træffer herefter afgørelse om den videre undersøgelse, forebyggelse eller afhjælpning af miljøskaden eller den overhængende fare for en miljøskade. Det forventes, at miljøministeren vil delegerer kompetencerne hertil til de statslige miljøcentre under Miljøministeriet, der herefter vil varetage behandlingen af sagerne om en miljøskade og en overhængende fare for en miljøskade.

Det indebærer, at når den relevante tilsynsmyndighed er en kommunalbestyrelse eller en anden statslig myndighed end miljøcentre under Miljøministeriet, skal denne tilsynsmyndighed, efter at have truffet afgørelsen efter den relevante lov om, at der er en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade og om hvem der er ansvarlig for skaden eller faren, oversende sagen til behandling hos det statslige miljøcenter.

Forslaget skal ses i lyset af, at afgørelserne af, hvordan miljøskaderne skal undersøges, forebygges og afhjælpes, forventes at blive vanskelige. Der skal anvendes bestemte vurderings- og værdisætningsmetoder, som kræver særlige faglige forudsætninger. Samtidigt forventes der relativt få tilfælde af miljøskader eller overhængende fare for miljøskade (5-15 sager årligt). Det vurderes derfor, at en vis centralisering af de faglige kompetencer er nødvendig for at sikre en kontinuerlig opbygning og udnyttelse af faglig viden og erfaring.

Der er i denne sammenhæng tillige lagt vægt på, at de statslige miljøcentre under Miljøministeriet vil have såvel lokalkendskab som særlige faglige forudsætninger på områderne gennem deres arbejde med vand- og Natura 2000-planerne.

Endelig indebærer samling af opgaverne hos de statslige miljøcentre under Miljøministeriet fordele i forhold til arbejdet med at registrere, samle og afrapportere data om miljøskaderne og deres behandling til Kommissionen og i forhold til eventuelt samarbejde med andre medlemslandes miljø- og naturmyndigheder om behandlingen af grænseoverskridende miljøskader.

Det foreslås dog, at miljøministeren kan bemyndige f.eks. kommunalbestyrelserne til at varetage sagsbe-